

Stînca mea

O, du-mă pe stînca ce nu o pot sui,
Căci este prea înaltă, de-abia o pot privi.
Pe-acele-nalte vîrfuri, pe care a dorit
Și David să se suie, să fie ocrotit.

Cor:

Căci stînca mea cea mare, și Stînca mea cea tare,
În orice-mprejurare e Domnul Dumnezeu.
Și vînturi mari de-ar bate, în marea-i bunătate,
Eu stau ca-ntr-o cetate, căci el e scutul meu.

Acolo sînt izvoare și vîntul bate lin,
Pe muntele cel mare, de bucurie plin.
Acolo odihnește al Domnului popor,
Căci Domnu-i ocrotește de toți vrăjmașii lor.

Frumoasă înălțime, frumos e Dumnezeu,
Căci El e Stînca tare și scut în orice greu.
Acolo e lumină și soare neîncetat,
Pe înălțimea plină cu har îmbelșugat.

Acolo e cetatea, Ierusalimul nou,
A Lui Isus mireasă, în cer la Dumnezeu.
Ei au urcat din valea de chinuri și dureri,
Să stea în cer cu Domnul, în veșnici mîngîieri.

Amin